EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 17/07/2017 a les 09:26

L'herència dels nostres fills

Â
«La cultura és l'opció política més revolucionària a llarg termini». Ho deia l'escriptora Montserrat Roig i és, de ben cert, una reflexió a tenir present en l'herència que volem deixar als nostres fills. Una herència de vivencialitat i capacitat reflexiva. La possibilitat d'accés a un coneixement que, normalment, no s'oblida: el coneixement que es viu. La riquesa cultural d'allò viscut serà el reflex de la manera que tindrem d'enfocar tot allò que està per viure i la capacitat que obtindrem per generar debat, autocrítica i inconformisme. Elements necessaris per reinventar-nos i canviar les coses. Sabedors del coneixement i/o de les eines per accedir-hi.

Els nens i les nenes (els potencials mandataris del futur) imiten allò que experimenten i que accepten com a normal. Sense adonar-nos-en els inoculem el virus d'allò que entendran com a correcte i incorrecte, ben fet-mal fet, habitual-no habitual.

De petita m'entretenia enregistrant en un cassette -les generacions futures ja no sabran ni de què parlo- programes de ràdio "DIY" com una autèntica locutora "teen", donant pas a cançons dedicades i realitzant entrevistes fictícies. No es tractava d'un estat de bogeria transitòria que, dit sigui de pas, va durar bastant, sinó d'un acte de pur mimetisme després de "mamar" com la meva mare engegava cada matí la ràdio i l'escoltava mentre esmorzava. Encara ara ho fa. Arran d'això, i amb poc s'alimenta l'ànima ho sé, visc il·lusionada amb la meva ràdio a la cuina. Un objecte pràcticament de col·leccionista que escolto feliç mentre feinejo.

M'apassiona la lectura. De menuda recolzava el llibre amb el got quan feia àpats a taula. Encara avui, recuperant llibres infantils, he trobat alguna taca sospitosa fruit de passar de pàgina amb els dits bruts d'oli. L'acció no em va venir per ciència infusa, sinó fruit de l'observació del pare i la mare llegint al sofà de casa i/o a la platja quan arribava l'estiu. Una acció de rutina. Necessària.

Veig fotografies a tot arreu. Enquadro i disparo. Tinc més fotografies emmagatzemades a la ment que a la memòria externa de l'ordinador. No és gratuït. Recordo el meu tiet ensenyant-nos les diapositives disparades durant els seus viatges de feina a llocs remots durant els dinars de diumenge. Aquells pingüins de l'Antàrtida -que he recuperat per l'habitació del meu fill- i/o aquells indígenes al·lucinant amb els aparells de mòbil del moment se'm van gravar a la memòria.

Per no parlar de l'amor per la música i els records associats als viatges amb cotxe a casa dels avis. I aquelles llàgrimes que em queien en algun concert instrumental, ja de petita. O l'interès pels museus i aquells primers contactes amb l'art a l'Orsay de París. El teatre i la insistència dels meus pares per ensenyar-me a estimar la butaca vermella, la foscor de la sala i els aplaudiments. I tantes altres coses.

Vigilem el que fem perquè cada petita acció és un mirall sobredimensionat pels nostres petits observadors. Els detalls, la delicadesa en la manera de viure i compartir. Les formes. Com ens tractem i ens estimem. Ens poden semblar accions insignificants, però tenen molt valor. Sentim-nos lliures de consumir la cultura que vulguem, però entenent que aquesta ens defineix i ens identifica. I, és, al final una herència intangible que deixarem als nostres fills. Un aprenentatge de vida per a ambdós i una responsabilitat majúscula.